

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2562/2021
16.12.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић, Татјане Миљуш, Јасмине Стаменковић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Бранислав Танасковић, адвокат у ..., против тужене Републике Србије, Сектор за ванредне ситуације, Одељење Крушевац, Ватрогасно спасилачко одељење у Брусу, чији је законски заступник Државно правобранилаштво, Одељење у Краљеву, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3218/19 од 21.02.2020. године, у седници већа одржаној дана 16. децембра 2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3218/19 од 21.02.2020. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3218/19 од 21.02.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Брусу 2 П1 142/16 од 06.06.2019. године, у ставу 1. изреке одбијен је приговор месне ненадлежности Основног суда у Брусу и приговор недозвољености тужбе. У ставу 2. изреке обавезана је тужена да тужиоцу за период од 01.01.2014. године до 30.11.2016. године исплати укупан износ од 158.288,26 динара са затезном каматом, на име неплаћеног додатка на основну плату, и то: по основу ноћног рада, по основу прековременог рада, рада на државне и верске празнике и по основу приправности – пасивности, све у износима наведеним у тачкама а), б), в) и г) става 2. изреке. У ставу 3. изреке обавезана је тужена да на име трошкова парничног поступка исплати тужиоцу износ од 85.456,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3218/19 од 21.02.2020. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена наведена првостепена пресуда у ставу 2. и 3. изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је изјавио благовремену ревизију због битне повреде парничног поступка и због погрешне примене материјалног права, позивом на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку због потребе за уједначавањем судске праксе.

Према члану 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 18/20) ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако Врховни касациони суд оцени да је то потребно ради разматрања правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, односно ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачења права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Ценећи испуњеност услова за дозвољеност ревизије тужене у смислу члана 404. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је закључио да у овој врсти спора не постоји потреба за уједначавањем судске праксе. Побијаном пресудом није одступљено од судске праксе, будући да је правно схватање другостепеног суда у сагласности са ранијим одлукама ревизијског суда донетим у предметима о којима је одлучивано о праву запослених у МУП-у РС на исплату увећане зараде по основу ноћног рада, по основу прековременог рада, рада на државне и верске празнике и по основу приправности. Такође, у конкретном случају није потребно разматрање правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, нити ново тумачење права. Указивање тужене на битне повреде одредаба парничног поступка, те погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање не представља законски основ за изјављивање посебне ревизије. Ревизијом се не указује на постојање различитог поступања и неуједначености судске праксе у истим чињенично-правним ситуацијама.

На основу наведеног, а применом члана 404. став 2. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу првом изреке овог решења.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије применом одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, и нашао да ревизија тужене није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба је поднета 19.12.2016. године, а преиначена је дана 25.12.2017. године. Вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде износи 158.288,26 динара, што на дан преиначења тужбе представља противвредност од 1.332,82 евра према средњем курсу Народне банке Србије.

Имајући у виду да у овом спору из радног односа, који се не односи на заснивање, постојање и престанак радног односа у смислу члана 441. Закона о парничном поступку, већ на потраживање у новцу, вредност побијаног дела не прелази прописани ревизијски цензус од 40.000 евра, Врховни касациони суд налази да изјављена ревизија тужене није дозвољена.

Из наведених разлога, применом члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић